

valca; eden stopa pri konjih, drugi pa pazi na voz. Med potjo imata že stalno določene stacije, kjer krmita in prenočujeta. Prišedši v večji kraj razprežeta, naložita krošnja in odideta po vaseh od hiše do hiše ponujat novo robo in, če treba tudi popravljat

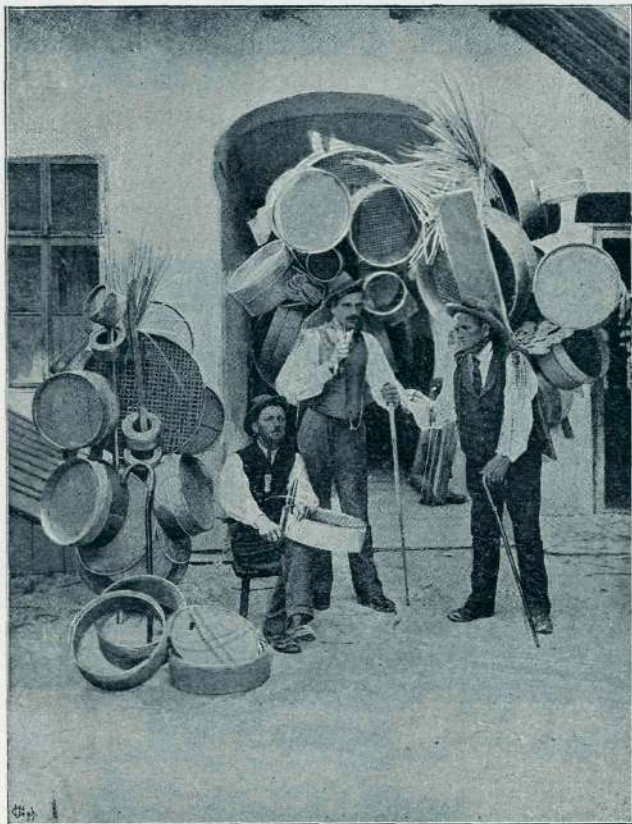
še večji revež kot Ribničan in more plačati le s tem, kar si sam pridela n. pr. z žitom, turšico i. t. d., kar potem rad pokupi v bližnjem mestu kak judovski trgovec. Tako je življenje na poti, ki traja od pet tednov do dveh mesecev in dalje, sploh, dokler ne zmanjka robe. In potem? Šaljiva narodna pesem pravi:

„Ko robo vso proda,
nej dnarca, nej blaga,
ker vse za vince da.“

No, tako hudo vendar ni, kakor poje narodna pesem. Krivice ne smemo delati delavnim rešetarjem in krošnjarjem, ki se trudijo in trudijo, da zaslužijo nekaj krajcarjev in poplačajo ž njimi davke, nakupijo moke itd. Brez dvoma pa se potroši pri krošnjarjenju mnogo zaslužka, ako tudi še tako štedijo med potjo. Opazujoč živahno gibanje ribniške doline, moramo nepristransko priznati, da so Ribničani izredno pridni ljudje. Ne le da obdelujejo svoje polje, ampak porabljajo tudi pozimi vsak čas in razpošiljajo tisoče in tisoče rešet, ret in sit med svet. Srce se mora krčiti človeku, ko vidi, da vkljub vsej pridnosti gospodarstvo nazaduje. Mnogo se jih je izselilo, večina pa se trudi doma, saj jim je domovina, dasi tožna, vendar ljubša, kot zlato v tujini.

S tem končujemo prvi del, izdelovanje rešet, ret in sit. Poleg teh izdelkov je še nebroj drugih, ki imajo svojo domovinsko pravico tam doli v ribniški dolini. A o teh prihodnjič!

(Dalje.)

Domači obrti na Kranjskem: Krošnjarji.

staro, že potrto. S krpanjem ne zaslužita kaj prida; navadno sta zadovoljna s kako jedjo, ali, kar imata še rajši, s kozarcem vina. Pa tudi za prodano blago ne dobita vedno gotovega denarja. Saj je Hrvat in Slovak

